

"להיות קב"נית זה תפקיד עם משמעות אדירה, שבו אפשר לשנות חיים אפילו במפגש אחד"

סרן יובל בן-ישר (מושיץ), בת 29, תושבת הושעיה
קצינת בריאות נפש (קב"נית) בחוות השומר, בוגרת אולפנת נווה-חנה

אישי עצום - אחיה נהרג במלחמת העצמאות, בנה דני נהרג בלבנון, ואבי יהונתן נפצע בפיגוע ירי בגוש עציון, שבעקבותיו חלה בניוון שרירים, ונאבק במחלה יותר משני עשורים עד לפטירתו לפני שמונה שנים. עם זאת, סבתא חנה נשארה ציונית, מאמינה ואוהבת את העם והמולדת. סיפוריה תמיד מלאים בציונות ובאמונה, והם עבורי שיעור לחיים.

חנה, איך את חווה את השירות של יובל?

השירות של יובל משקף את האישיות שלה - רגישה, אכפתית ומסורה לזולת. היא עושה את תפקידה מתוך דאגה אמיתית לחיילים, וזה קידוש השם אמיתי. יובל למדה מאביה ערכים של ציונות, אכפתיות ואהבת הארץ. כשהיא עוזרת לחיילים בתהליך ההחלמה והחיזוק שלהם, היא משפיעה על החברה ומקדמת אותה.

על אילו כלים היית ממליצות לחיילות?

חנה: מידות טובות. ענווה - להבין שאפשר ללמוד מכל אחד, אכפתיות וחריצות - להתמיד בעבודה מתוך דאגה אמיתית לחיילים ולסביבה, ודבקות במטרה - לזכור למה את כאן ולשאוף להיות הגרסה הטובה ביותר של עצמך בהכול. יובל: להשתתף בשיעורים ובימי עיון שיכולים לחזק מאוד בתקופה הזו. להיעזר בגורמי התמיכה שנמצאים ביחידה, כמו אלומה וכת חיל. לזכור שאתגרים רוחניים יכולים ללוות אותנו בכל שלב בחיינו הבוגרים, ולא רק בשירות הצבאי, וזו הזדמנות להתמודד איתם בצורה הטובה והמתקדמת ביותר.

צילום: אריק סולטן

יובל וסבתה, חנה מושיץ

מה האתגר הרוחני בתפקיד?

אני הולכת במטפחת ובמכנסיים ומרגישה שזה עושה את שלו. השירות הצבאי תמיד היה עבורי הזדמנות לקידוש השם, במיוחד כמישהי שמגיעה מרקע דתי. המפגש עם אנשים מגוונים בצבא פותח דלתות לחיבור אמיתי ולהבנה הדדית.

מה מחזק אותך בימים אלה?

הידיעה שאנחנו חלק מתהליך גדול ומכוון. אני רואה את הניסים סביבנו ואת החוזק של עם ישראל, וזה נותן לי כוח להמשיך ולהאמין בטוב שעוד יגיע.

מי דמות משמעותית בחיך?

סבתא שלי, חנה, היא דמות השראה אדירה. היא חוותה אובדן

איך החלטת להתגייס?

מאז ומתמיד היה לי ברור שאעשה שירות צבאי. גדלתי באפרת, מקום שמעודד גיוס ומסייע לבנות שמעוניינות בכך. כבר בגיל צעיר חלמתי ללבוש מדים וציפיתי לזה. בשירות הסדיר הייתי משיקית ת"ש במחווה אלון, יצאתי לקצונה ושירתתי בתפקידים שונים, כולל כממונה על גיוס בנות דתיות במיטב. אחרי לימודי עבודה סוציאלית רציתי לחזור לצבא כקב"נית, אבל בשל הריזני לא הצלחתי. בזמן המלחמה שמעתי על גיוס קב"נים, הבנתי שזה הזמן להירתם והגשתי מועמדות.

האם רצית להתגייס דווקא לתפקיד הזה, ומדוע?

תמיד עניין אותי להיות קב"נית. זה תפקיד עם משמעות אדירה, שבו אפשר לשנות חיים אפילו במפגש אחד. בצבא נותנים לך הזדמנות להתמודד עם אתגרים ואחריות משמעותית כבר בגיל צעיר, וזה מדהים. לתפקיד הזה יש ערך מיוחד בתקופה כזו, ואני שמחה להיות שם עבור החיילים.

איך הגיבה הסביבה שלך להחלטה שלך להתגייס?

בעלי וכולם תמכו מאוד, ורק בזכות הסיוע של המשפחה כולה יכולתי להתגייס שוב בתקופה זו.

איך נראים הימים שלך?

זו תקופה מורכבת של מתח ועומס, אבל גם של סיפוק וגאווה. בעלי, שמשרת בסירת צנחנים, נמצא במילואים כבר יותר מ-300 ימים, והילדים שלנו מתמודדים עם ההיעדרויות הרבות שלנו. עם

זאת, הם גם גאים בהורים שלהם. כשהתחלתי את השירות ולבשתי את המדים בפעם הראשונה, בתי בת השלוש התרגשה ואמרה: "אמא, זה של אבא! זה יהיה לך גדול!". ניסיתי להסביר לה שאבא "רק" במילואים ואמא עכשיו בצבא.

איפה היית ב-7.10?

עבדתי כעו"ס בארגון "ידיד נפש", המלווה אנשים עם מחלות נפש בקהילה. בהמשך עזבתי את התפקיד כדי לחזור לצבא.

איך השפיעה המלחמה?

הרגשתי צורך עז להיות חלק מצה"ל בתקופת המלחמה ולכן חזרתי לשירות. הבנתי מיד את הצורך הקריטי בקב"נים במהלך המלחמה ובעיקר לאחריה.